

108

ругата на някой от знатните посетители.

Анна слушаше внимателно, караше госпожа Росица да си взема бележки и отправяше натъжен и топъл взор към нещастниците. Полека лека хората се отпуснаха и изказаха пред изпроводените от царя посетители, всичките си болки.

— Прахорът ни взе глоба, защото сме правили могия на Румяна, Бенчовата дъщеря... — викаше една младолика жена с рано побеляли коси. — Наклеветиха ни завистливи съседи! Ние магии не правим! Да ни се върне глобата! Кажете на царя!

— Стига глаголствува... — я пресече севастът на селото — то високото място с твоите магии ще се занимава...

— Тъй е то... — изплака жената. — Бог високо, цар далеко... А с тая глоба щях да си купя памук, за да изтъка нещо на момите си... Тъй е то. Тия пари си ги бях събирала аспра по аспра...

— Кои са тия съседи? — се обади внезапно дребната жена в тъмносиня, простичка руба.

— Сестреницата на севаста! — доби дързост набедената — ей там живеят! — и тя посочи една от малкото оцелели къщи, измазана в тъмноалена боя, с дървени капаци от двете страни на покритите с пергаментова хартия прозорци. — Извикайте я, нека да се закълне, самовилата проклета! — и получила още по-голяма смелост от пресъствието на тая жена с милостивите сиви очи, тя добави. — Знам аз в чий джеб отиде тая глоба!

Лицето на севаста се покри с гъста червенина. Той задиша тежко, прехапа устни.

— Недейте слуша тая несвястна жена! Не й е за първи път да... Няколко гласа го пресякоха:

— Права е! Права е невеста Магда! Нека пред тия царски люде да се каже всичко: Иван на Мартина го осъдеха да плати две жълтици, защото влязал нощем с брадва в двора на Диме Куция, ала той не плати